

Դանիելի Գիրքը - Հարյուր յոթանասունչորրորդ մաս

Մարգարեական խորաթափանցություններ և աստվածային հայտնություններ. Դանիելի տեսիլքի և դրա վերջին օրերի նշանակության ըմբռնումը

Jeff Pippenger

2024-04-04

Երբ անդրադառնում ենք երրորդ միջնորդավորված պատերազմին, որը ներկայացված է տասներեքերորդից մինչև տասնհինգերորդ համարներում, մենք կհիշեցնենք ինքներս մեզ, թե ինչն է նախորդել այս համարներին: Տասներորդ գլխում Դանիելը ստանում է իր վերջին տեսիլքը, և այդ կերպ ճանաչվում է որպես մեկը, որ հասկանում է թե՛ ներքին, թե՛ արտաքին մարգարեական տեսիլքները: Երբայերեն «dabar» բառը, որ նշանակում է «բան», թարգմանվել է որպես «thing»: Իններորդ գլխում, երբ Գաբրիելը եկավ, որպեսզի Դանիելը հասկանա երկու հազար երեք հարյուր օրերի տեսիլքը, երբայերեն «dabar» բառը թարգմանվել էր որպես «matter»:

Այո՛, երբ ես դեռ խոսում էի աղոթքի մեջ, այն մարդը՝ Գաբրիելը, որին սկզբում տեսել էի տեսիլքի մեջ, սրընթաց թռչելով եկավ ու դիպավ ինձ երեկոյան ընծայման ժամին: Եվ նա խրատեց ինձ, խոսեց ինձ հետ ու ասաց. «Ո՛վ Դանիել, այժմ ելել եմ, որպեսզի քեզ իմացություն և հասկացողություն տամ: Քո աղաչանքների սկզբում հրամանը ելավ, և ես եկել եմ՝ քեզ հայտնի անելու, որովհետև դու շատ սիրված ես. ուստի հասկացիր խոսքը և նկատի առ տեսիլքը»: Դանիել 9:21-23.

Երբ Գաբրիելը Դանիելին ասաց՝ «հասկացիր խոսքը և նկատի առ տեսիլքը», երբայերեն «biyn» բառը թարգմանվել է թե՛ որպես «հասկացիր», և թե՛ որպես «նկատի առ»: Բառը նշանակում է մտքով առանձնացնել: Գաբրիելը Դանիելին տեղեկացրեց, որ մտովի առանձնացնի «dabar»-ը, որը թարգմանվել է որպես «խոսք», և «mareh»-ը, որը թարգմանվել է որպես «տեսիլք»: Որպեսզի հասկանար այն մեկնությունը, որ Գաբրիելը տալիս էր Դանիելին՝ քսաներեք հարյուր տարվա մարգարեության վերաբերյալ, Դանիելը պետք է ճանաչեր այն տարբերությունը, որ կա մարգարեական տեսիլքի՝ որպես «խոսքի», և մարգարեական «mareh» տեսիլքի միջև: «Խոսքը», որ «dabar»-ն է՝ նշանակում է խոսք, ներկայացնում է մարգարեության արտաքին գիծը, իսկ «mareh» տեսիլքը ներկայացնում է մարգարեության ներքին գիծը:

Դանիել մարգարեի տասներորդ գլխում մարգարեության ուսումնասիրողին հայտնվող առաջին ճշմարտությունն այն է, որ Դանիելը ներկայացնում է վերջին օրերին ապրող Աստծո ժողովրդին, որը հասկանում է մարգարեության թե՛ ներքին, թե՛ արտաքին գծերը:

Պարսկաստանի Կյուրոս թագավորի երրորդ տարում մի բան հայտնվեց Դանիելին, որի անունը կոչվում էր Բաղտասասար. և այդ բանը ճշմարիտ էր, բայց նշանակված

Ժամանակը երկար էր. և նա հասկացավ այդ բանը ու ըմբռնեց տեսիլքը: Դանիել 10:1.

«Բանը» եբրայերեն «dabar» բառն է, իսկ «տեսիլքը»՝ «mareh» տեսիլքը: Որպես մարգարե՝ Դանիելը ներկայացնում է Աստծո վերջին օրերի ժողովրդին, որի կատարյալ իրականացումը հարյուր քառասունչորս հազարն է: Կյուրոսի երրորդ տարին Դանիելին դնում է այն բարեփոխման գծում, որը սկսվեց վախճանի ժամանակ՝ 1989 թվականին: «Այդ օրերին», ներկայացնելով 1989 թվականից մինչև Միացյալ Նահանգներում շուտով եկող Կիրակնօրյա օրենքի պատմությունը, Դանիելը երեք շաբաթ սուգ էր անում: Հարյուր քառասունչորս հազարի բարեփոխման գծում սգի այս ժամանակահատվածը նշանավորում է Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի երկու վկաների երեքուկես օրերը, երբ նրանք մեռած են փողոցում: Սողոմոն և Եզրիպտոսի այն մեծ քաղաքի փողոցը, որտեղ նաև մեր Տերը խաչվեց, նաև Եզեկիելի մեռած չոր ոսկորների հովիտն է:

Տասներորդ գլխում Դանիելը կերպարանափոխվում է Քրիստոսի պատկերին և երեք անգամ հպվում է, նախքան Գաբրիելը կմեկնաբանի այն տեսիլքը, որ Դանիելը տեսավ: Տեսիլքը առաջ բերեց երկրպագուների երկու դասերի բաժանում: Հավիտենական ավետարանը միշտ առաջ է բերում երկրպագուների երկու դաս: Դանիելը ներկայացնում էր այն դասի երկրպագուներին, որոնք ներկայացված են որպես հարյուր քառասունչորս հազարը՝ ի հակադրություն այն դասի, որ վախից փախավ տեսիլքից:

Տասներորդ գլխից առաջ Գաբրիելը երեք անգամ եկավ Դանիելի մոտ՝ տեսիլք մեկնաբանելու համար: Նա մեկնաբանեց յոթերորդ և ութերորդ գլուխների տեսիլքները, որոնք պատկերում էին աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունները թե՛ իրենց քաղաքական դրսևորմամբ (յոթերորդ գլուխ), թե՛ իրենց կրոնական դրսևորմամբ (ութերորդ գլուխ): Այնուհետև, իններորդ գլխում, Գաբրիելը մեկնաբանեց երկու հազար երեք հարյուր տարվա մարգարեությունը: Տասներորդ գլխում Գաբրիելը գալիս է՝ ավարտելու այն մեկնությունը, որ անավարտ էր մնացել իններորդ գլխում, և Դանիելին տալու այն տեսիլքի մեկնությունը, որը առաջ բերեց երկրպագուների երկու դասերը: Նախ Գաբրիելը տասնչորսերորդ համարում Դանիելին տալիս է տեսիլքի ընդհանուր ակնարկը:

Արդ ես եկել եմ, որպեսզի քեզ հասկացնեմ, թե ինչ պիտի պատահի քո ժողովրդին վերջին օրերում, որովհետև տեսիլքը դեռ շատ օրերի համար է: Դանիել 10:14.

Քրիստոսի տեսիլքը, որը երկրպագուների երկու դաս առաջ բերեց, ներկայացնում է այն, ինչ պիտի պատահի Աստծո ժողովրդին վերջին օրերում: Յոթերորդ և ութերորդ գլուխների մեկնությունը այն պատմության մեկնությունն էր, որ ներկայացված էր աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների վերելքով և անկմամբ՝ պատկերված, համապատասխանաբար, գիշատիչ գազաններով և սրբաբանի կենդանիներով: Իններորդ գլխի մեկնությունը մանրամասն վերլուծություն էր մարգարեական տարբեր ժամանակահատվածների, որոնք ներկայացված էին երկու հազար երեք հարյուր տարվա մարգարեության մեջ: Ինչ-որ կերպ տասներորդ գլխում փառավորված Քրիստոսի տեսիլքը ներկայացնում էր այն, ինչ պիտի պատահի Աստծո

Ժողովրդին վերջին օրերում: Մինչ Գաբրիելը սկսում է պատմության մանրամասն ուրվագիծը, որը փառավորված Քրիստոսի տեսիլքի մեկնությունն է, նա Դանիելին հիշեցնում է, որ արդեն ասել է նրան, թե ինչ է ներկայացնում այդ մեկնությունը:

Ապա նա ասաց. «Գիտե՞ս, թե ինչու եկայ քեզ մօտ. և այժմ պիտի վերադառնամ՝ Պարսկաստանի իշխանի դեմ պատերազմելու. և երբ ես գնամ, ահա Յունաստանի իշխանը պիտի գայ»: Դանիել 10:20.

Գաբրիելը Դանիելին հիշեցնում է, որ ինքը տասնչորսերորդ համարում Դանիելին ասել էր, թե եկել է, որպեսզի Դանիելին հասկացնել տա, թե ինչ է պատահելու Աստծո ժողովրդին վերջին օրերում, և նա ակնկալում էր, որ Դանիելը մարգարեական պատմության հետևյալ ներկայացումը դնի այդ համատեքստում: Դանիելը հենց առաջին օրվանից, երբ սկսեց սգալ, փնտրում էր հատուկ ըմբռնում:

Այն ժամանակ նա ինձ ասաց. «Մի՛ վախեցիր, Դանիել՛, որովհետև այն առաջին օրից, երբ սիրտդ դրեցիր հասկանալու և քեզ խոնարհեցնելու քո Աստծու առաջ, քո խոսքերը լսվեցին, և ես եկել եմ քո խոսքերի պատճառով: Բայց Պարսկաստանի թագավորության իշխանը դիմադրեց ինձ քսանմեկ օր. սակայն ահա՛, Միքայելը՝ գլխավոր իշխաններից մեկը, եկավ ինձ օգնելու, և ես մնացի այնտեղ՝ Պարսկաստանի թագավորների մոտ»: Դանիել 10:12, 13.

Դանիելի երեք շաբաթ տևած սուգից հետո նա տեսավ Քրիստոսի տեսիլքը, որը մարգարեականորեն համընկնում էր այն Քրիստոսի տեսիլքին, որ Հովհաննեսը Պատմում ականատես էր եղել:

«Ոչ պակաս անձնավորություն, քան Աստծո Որդին, երևաց Դանիելին: Այս նկարագրությունը նման է այն նկարագրությանը, որ տրվեց Հովհաննեսին, երբ Քրիստոսը հայտնվեց նրան Պատմու կողմ: Մեր Տերն այժմ գալիս է մեկ այլ երկնային պատգամաբերի հետ՝ Դանիելին սովորեցնելու, թե ինչ պիտի տեղի ունենար վերջին օրերում: Այս գիտելիքը տրվեց Դանիելին և ներշնչմամբ արձանագրվեց մեզ համար, որոնց վրա աշխարհի վախճաններն են հասել:»

«Աշխարհի Փրկչի կողմից հայտնված մեծ ճշմարտությունները նախատեսված են նրանց համար, ովքեր ճշմարտությունը որոնում են ինչպես ծածկված գանձեր: Դանիելը տարեց մարդ էր: Նրա կյանքն անցել էր հեթանոսական արքունիքի հրապույրների մեջ, նրա միտքը ծանրաբեռնված էր մի մեծ կայսրության գործերով, սակայն նա մի կողմ է դնում այս ամենը՝ Աստծու առաջ իր անձը խոնարհեցնելու և Բարձրյալի նպատակների գիտությունը փնտրելու համար: Եվ ի պատասխան նրա աղաչանքների՝ երկնային ատյաններից լույս հաղորդվեց նրանց համար, ովքեր պետք է ապրեին վերջին օրերում: Ուրեմն ինչպիսի՞ ջանասիրությամբ պիտի մենք որոնենք Աստծուն, որպեսզի Նա բացի մեր հասկացողությունը՝ ըմբռնելու այն ճշմարտությունները, որ մեզ են բերված Երկնքից:»

«Եվ միայն ես՝ Դանիելս, տեսայ այդ տեսիլքը, իսկ ինձ հետ եղող մարդիկ չտեսան այդ տեսիլքը. բայց մեծ դող ընկաւ նրանց վրայ, այնպես որ փախան՝ թաքնուելու համար... Իսկ իմ մեջ ոչ մի զորութիւն չմնաց, որովհետեւ իմ գեղեցկութիւնը իմ մեջ

ապականության փոխուեց, եւ ես ոչ մի զօրութիւն չպահեցի»: Այդպիսին պիտի լինի ամեն մէկի փորձառութիւնը, ով ճշմարտապէս սրբագործուած է: Որքան աւելի յստակ լինեն նրանց հայեացքները Քրիստոսի մեծութեան, փառքի եւ կատարելութեան վերաբերեալ, այնքան աւելի կենդանի կերպով պիտի տեսնեն իրենց իսկ տկարութիւնն ու անկատարութիւնը: Նրանք ոչ մի հակուածութիւն չեն ունենայ իրենց անմեղսունակ բնաւորութիւն վերագրելու. այն, ինչ իրենց մէջ ճիշտ եւ գեղեցիկ էր երեւում, Քրիստոսի մաքրութեան եւ փառքի հետ համեմատութեամբ պիտի երեւայ միայն որպէս անարժան եւ ապականացու: Երբ մարդիկ բաժանուած են Աստծուց եւ Քրիստոսի մասին շատ աղօտ պատկերացումներ ունեն, այնժամ են ասում. «Ես անմեղք եմ, ես սրբագործուած եմ»:

«Այնուհետև Գաբրիելը երևաց մարգարեին և այսպէս դիմեց նրան. «Ո՛վ Դանիել, խիստ սիրելի մարդ, հասկացիր այն խոսքերը, որ ասում եմ քեզ, և կանգնիր ուղիղ, որովհետև այժմ քեզ մոտ եմ ուղարկվել»: Եվ երբ նա ասաց ինձ այս խոսքը, ես կանգնեցի դողալով: Այն ժամանակ նա ասաց ինձ. «Մի՛ վախեցիր, Դանիել, որովհետև այն առաջին օրից, երբ դու սիրտդ դրեցիր հասկանալու և քեզ խոնարհեցնելու քո Աստծու առաջ, քո խոսքերը լսվեցին, և ես եկել եմ քո խոսքերի համար»:

«Ի՛նչ մեծ պատիվ ցույց տրվեց Դանիելին Երկնքի Վեհության կողմից: Նա մխիթարում է իր դողդոջուն ծառային և հավաստիացնում նրան, որ նրա աղոթքը լսվել է Երկնքում, և որ այդ ջերմեռանդ աղաչանքին ի պատասխան Գաբրիել հրեշտակը ուղարկվել էր՝ ազդելու պարսից թագավորի սրտի վրա: Միապետը երեք շաբաթների ընթացքում, մինչ Դանիելը ծոմ էր պահում և աղոթում, դիմադրել էր Աստծո շոգու ներգործություններին, բայց Երկնքի Իշխանը՝ հրեշտակապետ Միքայելը, ուղարկվեց՝ համառ թագավորի սիրտը դարձնելու, որպեսզի նա որոշակի քայլ ձեռնարկեր՝ պատասխանելու Դանիելի աղոթքին:»

«Եվ երբ նա ինձ ասաց այդպիսի խոսքեր, ես երեսու դեպի գետին դարձրի և համրացա: Եվ ահա մարդու որդիների նմանության պէս մեկը դիպավ իմ շուրթերին... Եվ ասաց. Ո՛վ շատ սիրված մարդ, մի՛ վախեցիր. խաղաղություն քեզ. զորացիր, այո՛, զորացիր: Եվ երբ նա խոսեց ինձ հետ, ես զորացա և ասացի. Թող իմ տերը խոսի, որովհետև դու ինձ զորացրիր»: Այնքան մեծ էր Դանիելին հայտնված աստվածային փառքը, որ նա չէր կարող տանել այդ տեսարանը: Այն ժամանակ Երկնքի պատգամաբերը ծածկեց իր ներկայության պայծառությունը և մարգարեին երևաց որպէս «մարդու որդիների նմանության պէս մեկը»: Իր աստվածային զորությամբ նա զորացրեց այս անարատության և հավատի մարդուն, որպեսզի նա լսի Աստծուց իրեն ուղարկված պատգամը:

«Դանիելը Բարձրյալի նվիրված ծառա էր: Նրա երկար կյանքը լի էր իր Տիրոջ համար կատարված ազնիվ ծառայության գործերով: Նրա բնավորության մաքրությունն ու անսասան հավատարմությունը հավասարազոր են միայն նրա սրտի խոնարհությանը և Աստծո առաջ նրա ապաշխարությանը: Մենք կրկնում ենք. Դանիելի կյանքը ճշմարիտ սրբագործման ներշնչյալ պատկերացումն է»: Review and Herald, February 8, 1881.

Դանիելի փորձառությունը տասներորդ գլխում ներկայացնում է վերջին օրերի Աստծո ժողովրդին, որոնք, Դանիելի և Հովհաննեսի պես, հասկանում են Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը: Դանիելին այն մարգարեական պատմության մեջ տեղադրելու բանալին, որտեղ գտնվում է նրա փորձառությունը, հիմնված է այն փաստի վրա, որ նա սգի մեջ էր, և որ քսանմեկ օրերի ավարտին Միքայելն ուղարկվեց: Առաջին համարում Դանիելը արձանագրում է, որ նա հասկացողություն ուներ մարգարեության թե՛ ներքին, թե՛ արտաքին տեսիլքների վերաբերյալ: Քսանմեկ օրերից առաջ Դանիելը այս երկու տեսիլքների վերաբերյալ ուներ թերի ըմբռնում, սակայն Գաբրիելի մեկնաբանությամբ Դանիելը լիովին ըմբռնում է «բանը» և «տեսիլքը»՝ որպես տարբեր հայտնություններ:

«Երբ մոտենում էր յոթանասուն տարվա գերության ավարտի ժամանակը, Դանիելի միտքը խորապես զբաղված էր Երեմիայի մարգարեություններով: Նա տեսավ, որ մոտ է այն ժամանակը, երբ Աստված պիտի իր ընտրյալ ժողովրդին մեկ այլ փորձություն տար. և ծումապահությամբ, խոնարհությամբ ու աղոթքով նա աղաչում էր Երկնքի Աստծուն Իսրայելի համար՝ այս խոսքերով. «Ո՛վ Տեր, մեծ և ահեղ Աստված, որ պահում ես ուխտն ու ողորմությունը Քեզ սիրողների և Քո պատվիրանները պահողների հանդեպ». մենք մեղանշեցինք, անօրենություն գործեցինք, ամբարշտություն արեցինք և ապստամբեցինք՝ շեղվելով Քո պատվիրաններից ու Քո դատաստաններից. և չլսեցինք Քո ծառաներին՝ մարգարեներին, որոնք Քո անունով խոսեցին մեր թագավորներին, մեր իշխաններին, մեր հայրերին և երկրի ամբողջ ժողովրդին»:

«Ուշադրություն դարձրեք այս խոսքերին: Դանիելը Տիրոջ առաջ չի հռչակում իր սեփական հավատարմությունը: Իրեն մաքուր և սուրբ լինելու պահանջ ներկայացնելու փոխարեն՝ նա իրեն նույնացնում է Իսրայելի իսկապես մեղավորների հետ: Այն իմաստությունը, որ Աստված հաղորդել էր նրան, այնքան գերազանցում էր աշխարհի իմաստունների իմաստությանը, որքան երկնքում կեսօրին շողացող արևի լույսը ավելի պայծառ է, քան ամենաթույլ աստղը: Սակայն խորհեցե՛ք այն աղոթքի մասին, որ ելնում է այս մարդու շուրթերից, որ այնքան մեծապես արժանացել էր Երկնքի բարեհաճությանը: Խորին խոնարհությամբ, արցունքներով և սրտի պատառոտմամբ նա աղաչում է իր և իր ժողովրդի համար: Նա իր հոգին բացում է Աստծո առաջ՝ խոստովանելով իր սեփական նվաստությունը և ընդունելով Տիրոջ մեծությունն ու վեհությունը:»

«Ի՛նչ լրջություն և ջերմեռանդություն են բնորոշում նրա աղաչանքները: Նա ավելի ու ավելի է մոտենում Աստծուն: Հավատի ձեռքը դեպի վեր է պարզվում՝ բռնելու Բարձրյալի երբեք չխափանվող խոստումները: Նրա հոգին տառապագին մաքառում է: Եվ նա ունի վկայությունը, որ իր աղոթքը լսված է: Նա զգում է, որ հաղթանակը իրենն է: Եթե մենք՝ որպես ժողովուրդ, աղոթեինք այնպես, ինչպես աղոթեց Դանիելը, և մաքառեինք այնպես, ինչպես նա մաքառեց՝ խոնարհեցնելով մեր հոգիները Աստծու առջև, ապա մեր խնդրանքներին կստանայինք նույնքան ակնառու պատասխաններ, որքան տրվեցին Դանիելին: Լսեցե՛ք, թե ինչպես է նա իր գործը ներկայացնում Երկնքի ատյանում.»

«Ո՛վ իմ Աստված, խոնարհի՛ր Քո ականջը և լսի՛ր, բացի՛ր Քո աչքերը և տե՛ս մեր ամայությունները և այն քաղաքը, որ կոչված է Քո անունով. որովհետև մենք մեր աղաչանքները Քո առաջ չենք մատուցում մեր արդարությունների համար, այլ Քո մեծ ողորմությունների համար: Ո՛վ Տեր, լսի՛ր, ո՛վ Տեր, ների՛ր, ո՛վ Տեր, ուշադրությո՛ւն դարձրու և գործի՛ր, մի՛ ուշացրու՝ հանուն Քեզ իսկ, ո՛վ իմ Աստված. որովհետև Քո քաղաքը և Քո ժողովուրդը կոչված են Քո անունով: Եվ մինչ ես խոսում էի ու աղոթում և խոստովանում իմ մեղքը և իմ ժողովրդի մեղքը, ... ահա Գաբրիել մարդը, որին ես սկզբում տեսել էի տեսիլքի մեջ, արագ թռիչքով գալով, հպվեց ինձ երեկոյան պատարագի ժամանակ»:

«Երբ Դանիելի աղոթքը բարձրանում էր, Գաբրիել հրեշտակը սլանալով իջնում է երկնային արքունիքներից՝ նրան հայտնելու, որ իր աղաչանքները լաված և պատասխանված են: Այս հզոր հրեշտակը հանձնառված էր նրան իմաստություն և հասկացողություն տալու՝ նրա առջև բացելու գալիք դարերի խորհուրդները: Այսպես, մինչ Դանիելը ջանադիր կերպով ձգտում էր ճանաչել և հասկանալ ճշմարտությունը, նա հաղորդակցության մեջ մտցվեց Երկնքի կողմից ուղարկված պատգամաբերի հետ:»

«Աստծու մարդը աղոթում էր ոչ թե ուրախ զգացմունքի մի հորձանք ստանալու համար, այլ՝ աստվածային կամքի ճանաչության համար: Եվ նա այդ ճանաչությունը ցանկանում էր ոչ միայն իր, այլև իր ժողովրդի համար: Նրա մեծ բեռը Իսրայելի համար էր, որոնք խստագույն իմաստով չէին պահում Աստծու օրենքը: Նա ընդունում է, որ իրենց բոլոր դժբախտությունները իրենց վրա եկել են այդ սուրբ օրենքի հանդեպ իրենց հանցանքների հետևանքով: Նա ասում է. «Մենք մեղանչեցինք, անօրենություն գործեցինք... Որովհետև մեր մեղքերի և մեր հայրերի անօրենությունների պատճառով Երուսաղեմն ու Քո ժողովուրդը նախատինք են դարձել բոլոր նրանց համար, որ մեր շուրջն են»: Նրանք կորցրել էին իրենց առանձնահատուկ, սուրբ բնավորությունը՝ որպես Աստծու ընտրյալ ժողովուրդ: «Արդ, ո՛վ մեր Աստված, լսի՛ր Քո ծառայի աղոթքն ու նրա աղաչանքները, և Քո երեսը փայլեցրո՛ւ Քո ամայացած սրբաբանի վրա»: Դանիելի սիրտը խոր կարոտով դառնում է դեպի Աստծու ամայացած սրբաբանը: Նա գիտի, որ նրա բարգավաճումը կարող է վերականգնվել միայն այն ժամանակ, երբ Իսրայելը կզոջա Աստծու օրենքի դեմ իր հանցանքների համար և կդառնա խոնարհ, հավատարիմ և հնազանդ:»

«Ի պատասխան նրա աղաչանքին՝ Դանիելը ստացավ ոչ միայն այն լույսն ու ճշմարտությունը, որոնց նա և իր ժողովուրդը առավելապես կարիքն ունեին, այլև ապագայի մեծ իրադարձությունների տեսիլքը՝ մինչև իսկ աշխարհի Փրկչի գալուստը: Նրանք, ովքեր հայտարարում են, թե սրբացած են, մինչդեռ ոչ մի ցանկություն չունեն քննելու Սուրբ Գրքերը կամ աղոթքի մեջ Աստծո հետ մաքառելու՝ աստվածաշնչյան ճշմարտության ավելի հստակ ըմբռնման համար, չգիտեն, թե ինչ է ճշմարիտ սրբացումը»:

«Աստծու խոսքին սրտով հավատացող բոլոր մարդիկ կքաղեն և կծարավեն Նրա կամքի գիտությանը: Աստված է ճշմարտության Հեղինակը: Նա լուսավորում է մթազնած միտքը և մարդկային մտքին զորություն է տալիս ըմբռնելու և

հասկանալու այն ճշմարտությունները, որոնք Ինքն է հայտնել:»

«Դանիելը խոսում էր Աստծու հետ: Երկինքը բացվեց նրա առաջ: Սակայն նրան տրված բարձր պատիվները խոնարհվելու և ջերմեռանդ որոնման արդյունքն էին: Նա չէր մտածում, ինչպես մեր օրերում շատերն են մտածում, թե կարևոր չէ, ինչին ենք հավատում, եթե միայն անկեղծ լինենք և սիրենք Հիսուսին: Հիսուսի հանդեպ ճշմարիտ սերը կհանգեցնի առավել սերտ և ջերմեռանդ քննության այն բանի, թե ինչ է ճշմարտությունը: Քրիստոս աղոթեց, որ իր աշակերտները ճշմարտությամբ սրբագործվեն: Նա, ով չափազանց ծույլ է ճշմարտության համար տազնապալից, աղոթական որոնում կատարելու, կմնա ընդունելու այնպիսի մոլորություններ, որոնք կհաստատեն նրա հոգու կործանումը:»

«Գաբրիելի այցելության ժամանակ Դանիել մարգարեն անկարող էր ընդունելու հետագա հրահանգություն. սակայն մի քանի տարի անց, ցանկանալով առավել իմանալ այն թեմաների մասին, որոնք դեռ լիովին բացատրված չէին, նա դարձյալ ձեռնամուխ եղավ Աստծուց լույս և իմաստություն որոնելու: «Այն օրերին ես Դանիելս, երեք ամբողջ շաբաթ սուգ էի անում: Հաճելի հաց չէի ուտում, ոչ միս, ոչ գինի իմ բերանը չէր մտնում, և ամենևին ինձ օծում չէի... Այն ժամանակ բարձրացրի իմ աչքերը և նայեցի, և ահա՝ մի մարդ, բեհեզյա հանդերձներով, որի մեջքը գոտևորված էր Ուփազի ընտիր ոսկով: Նրա մարմինն էլ ոսկեքարի պես էր, և նրա երեսը՝ կայծակի տեսքի պես, և նրա աչքերը՝ կրակի ճրագների պես, և նրա բազուկներն ու նրա ոտքերը՝ հղկված պղնձի փայլի պես, և նրա խոսքերի ձայնը՝ բազմության ձայնի պես»:

«Աստծո Որդուց ոչ պակաս Անձնավորություն հայտնվեց Դանիելին: Այս նկարագրությունը նման է այն նկարագրությանը, որ տվել է Հովհաննեսը, երբ Քրիստոսը իրեն հայտնվեց Պատմոս կղզում: Մեր Տերն այժմ գալիս է մեկ այլ երկնային պատգամաբերի հետ՝ Դանիելին ուսուցանելու, թե ինչ պետք է տեղի ունենար վերջին օրերում: Այս գիտելիքը տրվեց Դանիելին և ներշնչմամբ արձանագրվեց մեզ համար, որոնց վրա աշխարհի վախճաններն են հասել»: Review and Herald, February 8, 1881.

Մեկնությունը, որ Գաբրիելը՝ «երկնքի պատվիրակված պատգամաբերը», բերում էր Դանիելին, այն մեկնության լրացումն էր, որ նա սկսել էր ներկայացնել Դանիելին իններորդ գլխում: «Տող առ տող» մեթոդաբանությունը պահանջում է, որ մենք իններորդ և տասներորդ գլուխների թե՛ մեկնությունը, թե՛ դրանց առնչվող հանգամանքները միմյանց հետ համադրենք, որպեսզի ճիշտ բաժանենք մարգարեական պատկերավորումը: Հենց այս մեկնության մեջ է, որ Ուլայի և Հիդդեկելի գետերի տեսիլքները միանում են:

Դանիելը Երեմիայի և Մովսեսի գրքերից հասկացել էր, որ Աստծու ժողովրդի ազատագրությունը մոտ էր: Այսպիսով Դանիելը ներկայացնում է վերջին օրերի Աստծու ժողովրդին, որը հասկանում է, որ Աստծու ժողովրդի վերջնական ազատագրությունը մոտ է: Այդ վերջին օրերի ժողովուրդը պիտի ճանաչի, որ իրենք հոգևորապես ցրվել են, ինչպես ներկայացված է Դանիելով, որ ցրվել էր Բաբելոնում

յոթանասունամյա գերության ստրկության մեջ: Այնուհետև նրանք պիտի հասկանան, որ իրենք, ինչպես Դանիելը, պետք է դրսևորեն իրենց ցրված վիճակին այնպիսի արձագանք, որը համահունչ է Ղևտական գրքի քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակներով» ներկայացված բժշկությանը:

Երբ վերջին օրերում դրսևորվի Դանիելով ներկայացված խոնարհության փորձառությունը, որ պահանջվում է Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխում շարադրված դեղամիջոցով, Աստծո վերջին օրերի ժողովուրդը որոշակի ժամանակահատված սզացած կլինի: Այդ ժամանակահատվածը ավարտվում է, երբ Միքայել հրեշտակապետը իջնում է:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

Եվ դուք կկորչեք հեթանոսների մեջ, և ձեր թշնամիների երկիրը ձեզ կխժռի: Եվ ձեզնից մնացածները ձեր թշնամիների երկրներում կհյուծվեն իրենց անօրենության մեջ, և նաև իրենց հայրերի անօրենությունների մեջ նրանց հետ միասին կհյուծվեն: Եթե նրանք խոստովանեն իրենց անօրենությունը և իրենց հայրերի անօրենությունը՝ այն հանցանքով, որով հանցանք գործեցին իմ դեմ, և նաև որ ինձ հակառակ ընթացան, և որ ես ևս նրանց հակառակ ընթացա ու նրանց բերեցի իրենց թշնամիների երկիրը,— եթե այն ժամանակ նրանց անթլփատ սրտերը խոնարհվեն, և նրանք այն ժամանակ ընդունեն իրենց անօրենության պատիժը,— այն ժամանակ ես կհիշեմ իմ ուխտը Հակոբի հետ, և նաև իմ ուխտը Իսահակի հետ, և նաև իմ ուխտը Աբրահամի հետ կհիշեմ, և երկիրը կհիշեմ: Երկիրն էլ նրանցից թողնված կլինի և կվայելի իր շաբաթները, մինչ նա ամայի պառկած կլինի առանց նրանց. և նրանք կընդունեն իրենց անօրենության պատիժը, որովհետև, այո՛, որովհետև նրանք արհամարհեցին իմ դատաստանները, և որովհետև նրանց հոգին զարշեց իմ կանոնները: Բայց այս ամենի հանդերձ, երբ նրանք լինեն իրենց թշնամիների երկրում, ես նրանց չեմ մերժի և նրանցից չեմ զարշի, որպեսզի իսպառ ոչնչացնեմ նրանց և խախտեմ իմ ուխտը նրանց հետ. որովհետև ես նրանց Տեր Աստվածն եմ: Այլ նրանց համար կհիշեմ նախահայրերի ուխտը, որոնց դուրս բերեցի Եգիպտոսի երկրից հեթանոսների աչքի առաջ, որպեսզի լինեմ նրանց Աստվածը. ես եմ Տերը: Ղևտական 26:38–45.